Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 57 WEDNESDAY, MARCH 25 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 25-го БЕРЕЗНЯ 1998р. Ч. 57 РІК CV

Англія обіцяє Україні кредити

Київ (УНІАР). — "Україна могла б отримати 200 млн. фунтів стерлінгів від Великобританії, за умови сприятливого інвестиційного клімату", — заявила керівник економічного відділу англійської амбасади в Україні Абботт-Ватт 18-го березня на пресовій конференції представників місії лондонської торговельно-промислової палати. Вона зазначила, що така сума випливає з конкретних проєктів у сфері нафтогазової галузі, охорони здоров'я, обладнання для шахт, запропонованих представниками українських підприємств, але які потребують фінансових вкладів.

Керівник місії Пітер Лукет відзначив, що візита делегації лондонської торговельно-промислової палати в Україну була досить ефективною і викликала велике зацікавлення з боку українського підприємництва. Це четверта візита місії, яка включила ще п'ять нових фірм, зацікавлених у розвитку українсько-британських відносин.

В ході візити ці фірми підписали ряд контрактів з 35-ма українськими партнерами в галузі будівництва, виробництва автомобілів і частин до них, постачання електропобутових приладів та обладнання для складів, а також навчання англійської мови.

На думку голови місії, покищо заскоро говорити про ефективність укладених угод, оскільки потрібно побачити як ці угоди будуть здійснюватись і чи матимуть вони дійсне продовження.

Як повідомив Пітер Лукет, Лондонська торговельно-промислова палата є однією з найпотужніших в Англії та має найбільшу програму розвитку співробітництва з іншими країнами. Для англійських інвесторів торговельна палата проводить семінарі для ознайомлення з інвестиційним кліматом в Україні і перспективами розвитку окремих галузей української економіки.

На сьогодні товарообіг між двома країнами становить 330 млн.дол., з яких на 270 млн. постачається з Великобританії в Україну, і лише на 60 млн. — з України у Великобританію. З цього приводу Абботт-Ватт відзначила, що дефіцит зменшується, і за останній рік з боку Англії товарообіг збільшився на 16 відс., а з боку України на 30 відс.

Кримчани мріють про союз з Росією

Симферопіль (УНІАР). — У Верховній Раді Криму 16-го березня відбулася пресова конференція, яку її організатори назвали: "Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Російською Федерацією і Україною. Чи отримає Біловезький зговір своє продовження?"

Провели пресову конференцію депутат Верховної Ради України, голова партії "Російсько-український союз" Іван Симоненко та кримські депутати В. Трошин, Н. Грудина і С. Пішина.

За словами І. Симоненка, мета конференції — висловити ставлення "Російсько-українського союзу" та ряду депутатів кримського парляменту до українсько-російського договору, який є продовженням "Біловезької змови" і здатний зліквідувати залишки дружби і співробітництва між двома братніми народами. В разі ратифікації договору Державною думою РФ, перед Україною відкриється шлях в НАТО, остаточно загине Чорноморська фльота, а Крим опиниться перед загрозою насильницької українізації.

І. Симоненко запевнив кримчан, що розмежування між Україною і Російською Федерацією не відображає волі більшости громадян цих держав, а є одним з елементів змови російської і української еліт проти своїх народів.

Про соціяльне забезпечення в Україні дбає держава

Київ (УНІАР). — У Міністерстві Праці та Соціяльної Політики України відбулася пресова конференція, на якій заступник міністра Анатолій Сорокін повідомив, що прийнятий 14-го січня 1998 року Верховною Радою України документ під назвою "Основи законодавства про загальне обов'язкове державне соціяльне страхування" передбачає запровадження п'ятьох окремих програм і законопроєктів обов'язкового державного забезпечення: пенсійного, медичного, на випадок тимчасової втрати працездатности, на випадок безробіття, а також при нещасному випадку на виробництві.

За повідомленням заступника міністра, розпочалася трасформація Пенсійного Фонду, Фонду Соціяльного Забезпечення, Державного Фонду Зайнятости та Фонду Охорони Праці у нові організаційні структури. На їх базі створюватимуться самостійні структури, які здійснюватимуть соціяльний захист окремих категорій населення.

До Назірної ради увійдуть представники від забезпечених громадян. Вони наглядатимуть за діяльністю фондів і контролюватимуть використання грошей. А. Сорокін зазначив, що у минулому році до Фонду Соціяльного Забезпечення не надійшло 202,147,000 млн. грн. від українських підприємств, як це передбачалося. Тому багато громадян не отримали належної соціяльної допомоги.

Програму удосконалення системи соціяльного забезпечення передбачається розпочати в межах затверджених асигнувань. Відповідні міністерства готують такі законопроєкти: про обов'язкове державне пенсійне забезпечення; про обов'язкове державне забезпечення на випадок безробіття; про забезпечення на випадок хвороби, або нещастя, пов'язаних з працею; про обов'язкове державне забезпечення у зв'язку з втратою працездатности та витратами, зумовленими народженням та похованням.

В Придністров'ї зменшать присутність миротворчих військ

Одеса. — Лідери України, Росії, Молдови і так званої Придністровської республіки домовилися зменшити чисельність миротворчих сил в останній, повідомила 22-го березня УНІАР.

"Підписані під час робочої зустрічі президентів України, Молдови, голови уряду Росії та керівника Придністров'я документи, особливо договір про заходи довір'я і розвиток контактів між Республікою Молдова і Придністров'ям, мають важливе значення не лише для регіонів, а й для всього Европейського континенту," — сказав на спільному засіданні учасників зустрічі Президент України Леонід Кучма.

Разом з уже колишнім прем'єром Росії Віктором Черномирдіним, Л. Кучма вважається ґарантом мирного врегулювання конфлікту між Молдовою і Придністров'ям, яке проголосило незалежність від Кишинева.

Сторони домовились впродовж двох місяців скоротити склад миротворчих сил Молдови і Придністров'я до 500 вояків зі штабною бойовою технікою і озброєнням. Сьогодні, за повідомленням українського телебачення, в регіоні базується понад 2,000 осіб у складі миротворчих сил.

Учасники зустрічі зобов'язались сприяти якнайшвидшому вивезенню з Придністров'я надлишкового російського майна. Україна висловила готовість забезпечити його перевезення через свою територію. Буде зменшено і кількість контрольно-пропускних пунктів та прикордонних постів. Їх мають замінити мобільні патрулі, а це значно спростить пересування і людей, і товарів. Отримано пропозицію про введення в Придністров'я українських спостерігачів.

Підписані в Одесі документи вирішують проблему лише частинно. Найважливіше питання, про майбутній статус Придністров'я, залишилось відкритим.

Досліджують перспективи економічної безпеки України

Київ (УНІАР). — у Національному Інституті Стратегічних Досліджень (НІСД) відбулася конференція на тему: "Економічна безпека України: проблеми та переспективи".

Участь взяли представники Ради національної безпеки і оборони України (РНБОУ), Кабінету Міністрів, Служби Безпеки, Українського Союзу Підприємців і Промисловців (УСПП), Інститутів економічного прогнозування, світової економіки та міжнародних відносин.

Темами обговорення були: сучасне розуміння поняття "економічна безпека"; головна загроза для економічної безпеки України та для українських підприємств.

За словами завідуючого відділом соціяльно-економічної стратегії та економічної безпеки НІСД Ярослава Жаліла, головною проблемою в Україні є суперечливість між економічною безпекою на макро і мікро рівнях. Соціологічне опитування підприємців свідчить, що сьогодні в Україні співробітництво з корумпованими чиновниками і кримінальними структурами стабільніше, ніж у тих, хто намагається бути законослухняним.

Я. Жаліло вважає, що головним напрямом забезпечення безпеки має бути безпека підприємств, а потім індивіда та держави вцілому. Головною небезпекою для підприємств є неможливість формування стратегії праці та неузгодження між макрополітикою і потребами підприємств.

Завідуючий відділу державної та регіональної стратегії економічних перетворень Ради національної безпеки і оборони України (РНБОУ) Сергій Воронцов зазначив, що у минулому році негативні наслідки в економіці переважали над позитивними. Причинами є фінансова скрута і відсутність попиту на продукцію. Успішним кроком влади щодо поліпшення стану в економіці може бути консолідація та взаєморозуміння між законодавчою та виконавчою владами. Сьогодні ж виконавча влада скеровує свої зусилля на боротьбу з наслідками, а не причинами економічної кризи. У зв'язку з цим вона працює в "пожежному режимі" та в умовах невизначености.

Віцепрезидент УСПП Олександр Шніпко вважає, що політика держави сьогодні недооцінює економічну безпеку на підприємствах. На його

(Закінчення на стор. 4)

Прем'єр обіцяє довготермінові кредити на закуп мешкань

Київ. — Прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко пообіцяв, що наступного року в Україні видаватимуть довготермінові кредити на купівлю помешкань всім, хто цього потребуватиме, повідомила 22-го березня УНІАР.

Заяву цю він зробив під час підписання документів щодо надання кредитів на будівництво мешкань першим 10 молодим родинам. За його словами, цього року кредити видаватимуться лише особам, яким менше 29 років.

Українське телебачення зазначило, що крім віку, є ще низка умов. Родина, що потребує мешкання, повинна довести свою спроможність сплачувати позику і представити ґарантію повернення взятих у кредит фондів. Урядовці кажуть, що цим вони хочуть сприяти підвищенню народжуваности в Україні.

В. Пустовойтенко сказав також, що „Уряд планує повністю розраховатися з працівниками освіти, культури, охорони здоров'я та пенсіонерами за перший квартал цього року", тобто повернути їм заборговані платні і пенсії.

Країни нафтопромислу співпрацюють

Ню Йорк. — У неділю, 22-го березня, у несподіваному вияві співпраці, Савдійська Арабія, Венесуеля та Мехіко повідомили про їхнє спільне рішення — зменшення видобутку нафти, щоб таким способом стримати гострий спад цін нафтової ропи. Крім того, вони підкреслили, що інші країни нафтопромислової індустрії приобіцяли зробити такі самі обмеження.

Ці заходи спільного зменшення продукції нафти, напевно спричиняться до підвищення цін бензини, котрі у багатьох частинах ЗСА впали нижче долара. Аналітики нафтопромислової індустрії уважають це спільне рішення дуже важливим, бо будучи найбільшим у світі експортером нафти Савдійська Арабія разом з Венесуелею, одною з найбільших експортерів нафти, є тими, котрі вирішили зменшити продукцію нафти, але також спільними силами переконують інші країни зробити це саме. Досі кожна з цих країн тільки вичікувала, котра з них буде першою, що зменшить продукцію нафти.

Аналітики уважають, що провідна роля Мехіко у цьому задумі є дуже важливим фактом, який вказує, що цей спільний крок буде успішним і підnесе ціни нафти на світовому ринку.

Ціни нафти в останніх місяцях дуже обнизились з 23 дол. за барилку в жовтні до 12.80 дол. на ньюйоркській біржі в п'ятницю, 20-го березня. Реакцію цього рішення можна вже побачити на азійській біржі, де ціна за барилку підскочила вже ранком у понеділок, 23-го березня, до 16.50 дол.

Директор для справ нафти при Кембриджській дослідній спілці енерґетики Анн-Луїз Гіттл, зазначила, що коли цей спільний крок Савдійської Арабії, Венесуелі та Мехіко буде успішним, то це збільшить ціни на 3 до 4 дол. на барилці, що означатиме приблизно збільшення цін за ґальон бензини на 10 центів.

Африка ентузіястично вітає Клінтона

Аккра, Ґана. — Тут у понеділок, 23-го березня, президент Билл Клінтон виступаючи перед сотнями тисяч зібраних ґанців офіційно відкрив свою 12-денну подорож до країн африканського континенту. У цьому першому виступі в Аккрі президент Б. Клінтон приобіцяв живіше зацікавлення Африкою зі сторони американського Уряду та комерційної громади, а також більшу допомогу її країнам. Одночасно він закликав країни Африки та їхніх керівників до спільних зобов'язань демократизації та вільного ринку.

Крім того, Президент ЗСА з огірченням підкреслив і те, що стереотипність викривила погляд американців і тим самим послабила їхнє розуміння Африки. З притиском Б. Клінтон сказав, що прийшла пора для американців на своїх картах позначити країни нової Африки. Він також зазначив, що відвідини країн Африки американським президентом повинні були відбутися вже давно, бо саме такі особисті відвідини створюють атмосферу та можливість кращого взаємного розуміння і співпраці.

Промову американського Президента ґанці прийняли з великим ентузіязмом, який в одному моменті перейшов межі пристойности та викликав публічне обурення у президента Клінтона. Трапилось це, коли він пішов між зібраних, щоб особисто потиснути руки багатьох з них. Народ ентузіястично рушив вперед і був би подоптав передних глядачів, що й було причиною президентського обурення. Однак все обійшлося без трагічних наслідків.

Президент Б. Клінтон на закінчення свого виступу підкреслив, що „демократія вимагає людських прав для всіх і всюди — для чоловіків і жінок, для дітей і старших, для людей інакших культур і племен. Справжня і добра громада шанує всю свою родину".

В Україні

(З інформацій УНІАР)

МАШИНОБУДІВНІ ПІДПРИЄМСТВА ПОТРЕБУЮТЬ ПІДТРИМКИ

КИЇВ. — Питанням ситуації в агропромисловому секторі присвятили свою увагу заступники міністра агропромислового комплексу Сергій Рижук та Василь Шпак, начальник Головного управління землеробства Василь Сорока та голова правління державного об'єднання "Украгрохем" Анатолій Педос. На пресовій конференції розглянено питання забезпечення сільсько-господарських товаровиробників технікою, насінням, мінеральними речовинами та частинами до сільсько-господарських машин. Також учасники пресконференції розглянули стан використання винайму при створенні машино-технологічних станцій. Заступник міністра агропромислового комплексу В. Шпак зазначив, що держава повинна підтримати українські машинобудівні підприємства вже сьогодні, бо "завтра в нас не буде державного машинобудування". Як заявив Василь Шпак, посівний сезон уже розпочався, а господарства не мають насіння і частин для ремонту старої техніки.

ДЕРЖАВНІ ЧИНОВНИКИ ПОДАРУНКІВ НЕ БЕРУТЬ

РІВНЕ. — Рівенський столяр Микола Христич звернувся до канцлера Німеччини Гельмута Коля з проханням прийняти від нього на знак пошани власноручно виготовлене інкрустоване дерев'яне крісло, прикрашене фігуркою орла. Г. Коль, подякувавши майстрові, ввічливо відмовився від подарунка, мотивуючи це тим, що німецьким чиновникам не дозволяється приймати подібні цінні подарунки.

ВИЙШОВ ЖУРНАЛ "МАЛИЙ І СЕРЕДНІЙ БІЗНЕС"

КИЇВ. — "Головне завдання журналу — це вирішення проблеми формування середньої кляси в Україні",— зазначив народний депутат України, голова Української Спілки Малого та Середнього підприємництва, професор Василь Костицький на презентації журналу "Малий і середній бізнес". Він зазначив, що цей журнал дає можливість підвищити рівень зв'язку між малими та середніми підприємствами, ознайомитись з українською та закордонною практикою правного регулювання сфери "малої і середньої економіки", а також з інформацією про новини законодавства. Журнал "Малий і середній бизнес", за словами головного редактора Зінаїди Виговської, виходитиме раз на два місяці й розповсюджуватиметься насамперед у державній сфері, а також серед підприємців та врозпріб. Окремо В. Костицький повідомив, що 19-го березня цього року делеґація представників згаданої спілки має їхати до Варшави з метою зустрічі з підприємцями та політиками Польщі.

ВИГОТОВЛЕННЯ ЛІКІВ

КИЇВ. — Розпочала працю виставка "Ліки-98". В її організації взяли участь: Комісія Верховної Ради України з питань охорони здоров'я, материнства і дитинства, Міністерство Охорони Здоров'я України, Асоціяція Стоматологів України, Управління охорони здоров'я Київської міської та обласної адміністрації. Головна мета виставки — представити українського виробника, та провести зустрічі зі споживачами та лікарями. Про це повідомив на пресовій конференції, яка відбулася з нагоди відкриття виставки, заступник голови Державного комітету медичної промисловости Константин Курищук. За його словами, на стендах виставки представлено 58 виробників медичних препаратів, з яких 90 відсотків складають українські виробники. К. Курищук повідомив також, що українські заводи випускають понад 90 найменувань медичних препаратів. На внутрішньому ринку України за 1997 рік товарний обсяг медичних препаратів збільшився на 50 млн. грн. "Це єдина галузь в торгівлі, яка не плаче, а пишається", — зазначив він.

Л. КУЧМА ПРИЙНЯВ АМБАСАДОРА ІЗРАЇЛЯ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма прийняв амбасадора Ізраїля в Україні Цві Магеля. Зустріч відбулася на прохання амбасадора у зв'язку з закінченням його дипломатичної місії. Л. Кучма і Цві Магель обговорили питання українсько-ізраїльських відносин, обмінялися думками щодо регіональних і світових проблем. Л. Кучма відзначив високий динамізм у розвитку взаємин двох держав, який базується на широкій договірно-правній базі. Президент України висловив сподівання, що намічені програми будуть успішно здійснені. Голова держави зауважив, що за останні роки товарообіг між Україною та Ізраїлем зріс у 10 разів, однак досягнутий рівень ще не відповідає можливостям обох сторін. Зокрема, Україна зацікавлена в ізраїльських інвестиціях. Зі свого боку Цві Магель підкреслив, що його країна надає особливого значення відносинам з Україною як з державою демократичного спрямування із значним економічним та геополітичним потенціялом.

У СВІТІ

У НЕДІЛЮ, 22-ГО БЕРЕЗНЯ, в Німеччині опозиційна партія Соціял-демократів у місцевих виборах північного стейту Шлезвік-Гольштайн, перемогла Християнських демократів, партію канцлера Гельмута Коля. Останнім часом Г. Коль, який за шість місяців кандидуватиме на п'яту каденцію німецького канцлера, втратив свою популярність. Виглядає, що причиною цього є високе безробіття в країні, котре зросло до 13 відсотків. Прелімінарні підрахунки вказують, що Соціял-демократи здобули 42.4 відсотка голосів, а Християнські демократи 39.1 відсотка, що є відносно низьким відсотком для партії Г. Коля у такому консервативному стейті як Шлезвік-Гольштайн. Недавно опити виявили, що в Німеччині сильно поширюється правий екстремізм, включно з неонацизмом. Немає сумніву, що ці праві екстремістичні групи вербують членів власне з правих політичних угрупувань, таких як Християнські демократи.

В АМЕРИЦІ

У НЕДІЛЮ, 22- ГО БЕРЕЗНЯ, президент Билл Клінтон виїхав на 12-денні відвідини країн Африки, котрі є перші з ряду кількох запланованих закордонних поїздок до чотирьох частин світу, що разом триватимуть понад чотири тижні в промежі чотирьох місяців. У загальному кажуть, що це не поганий плян праці для Президента, котрий знаходиться під слідством незалежного прокуратора, обстріляного різних адвокатів і цілою зграєю конгресменів, які час до часу погрожують оскарженням. Циніки, критики та республіканці, користаючись нагодою, підкреслюють, що ці закордонні прогулки Президента є засобом спроби втихомирення майже щоденних коментарів засобів масової інформації на тему його скандалів непристойної поведінки з молодими жінками. Подібно про це висловився також і Лин Нофціґер, колишній стратег президента Ролнальда Реґена, кажучи, що виїзд на деякий час з країни під час будь-яких клопотів, грунтовно міняє суть справи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices
Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор: Зенон Снилик
Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Два різні референдуми

Як там в Екклезіяста? „Є час розкидати каміння, і є час збирати його...“? Цю універсальну аксіому конкретно-історичне життя досить суттєво уточнює: кожен народ має свій час, свою місію, і коли комусь настає пора розкидати, то хтось інший дозріває до збирання каменів.

Такі думки виникають при зіставленні двох сучасних і цілком діяметральних тенденцій: відцентрової — у франкомовній канадській провінції Квебек, де з кожним роком все більшої сили набирає сепаратизм, загрожуючи єдності високорозвиненої, багатої матеріяльно і культурно держави; а в зовсім протилежному напрямі, доцентровому, рухається Пуерто Ріко, де вже 40 відс. населення висловлюється за повне приєднання до З'єднаних Стейтів Америки.

Якраз тепер Верховний суд Канади розглядає подане федеральним урядом питання: чи має Квебек конституційне право на відокремлення? Квебекський сепаратизм налічує вже десятки літ. Колись ця провінція називалася Новою Францією, відтак у 1763 році, у висліді семирічної війни між двома колоніяльними країнами, відійшла до Англії. Минуло 200 років, однак французи все ще не змирилися, що належать до федерації, яка в цілому є англомовною.

Що саме їм не подобається? Чого їм не вистачає? Навіть дуже вдумливі спостерігачі не годні назвати підставової причини. Можливо навіть, що йдеться про якісь другорядні чи десятирядні речі, що мають не практичне, а лише символічне значення, як от номінальне главенство британської корони в Канаді або присутність у самому Квебеку намісника-губернатора, який, у порівнянні з прем'єр-міністром провінції, не має ніякої влади.

Щодо такого важливого чинника етнічної самоідентифікації, як мова — для 83 відс. з 7 мільйонів квебекців рідною є французька, — то французька, поряд з англійською, не лише є державною мовою всієї канадської федерації, але практично неподільно панує в офіційному житті Квебеку. З рештою населення, тобто з 17 відсотками англомовних громадян провінції, квебекські французи навіть не думають рахуватися.

На цей раз федеральний уряд Канади вирішив діяти наступально, не чекаючи нового референдуму у Квебеку. Запланований теперішнім квебекським прем'єром-сепаратистом Люсієном Бушаром референдум буде вже третім з черги. Перший відбувся у 1980 році — тоді за відокремлення проголосувало 40 відс. громадян провінції. У 1995 році, під час другого, — 49.4 відс. — за, 50.6 відс. — проти. Отже, до відірвання Квебеку від Канади залишився маленький крок. Щоправда, в цьому випадку треба буде не вітати загонистих французів з перемогою, а жаліти їх. Провінцію чекає економічна Апокаліпса: 60 відс. її громадян, згідно з опитуванням, відмовляться платити податки і перекладуть свої капітали — щонайменше 36 блн. дол. — у банки поза Квебеком. Уряд провінції не матиме грошей для пенсій і платень.

А тим часом і Пуерто Ріко готується до референдуму. За його проведення 209 голосами проти 208 висловилася Палата Репрезентантів ЗСА. При цьому під час голосування не буде зачіпатися питання щодо переходу острівної території, у випадку одержання статусу стейту, на англійську мову. Проблему, правда, ще обговорюватиме Сенат, однак що б він не вирішив, думки самих пуерторіканців покищо розходяться у різні боки.

4-го березня минуло 100 років від дня припинення еспанського колоніяльного панування і переходу острова під юрисдикцію ЗСА. У 1952 році Пуерто Ріко дістало статус „вільно приєднаної до ЗСА території“, з офіційною назвою „Коммонвелт Пуерто Ріко“. Це досить вигідний статус: пуерторіканці є громадянами ЗСА, користуються всіма програмами соціяльних допомог, але при цьому федеральних податків не платять. Пуерто Ріко є членом багатьох міжнародних організацій, і на світові спортові чемпіонати виставляє власну незалежну дружину. Чим такий статус їх не задовольняє? Може, тим, що острів не має депутатів у Конгресі з правом голосу. Подруге, пуерторіканці не мають права брати участи у виборах президента ЗСА. Невелика біда. Навіть якщо острів посприяє демократам надалі утримувати Білий Дім, то гніт федеральних податків їм до смаку не припаде.

А як справа з мовою? Тепер обидві, еспанська і англійська, є в Пуерто Ріко державними, однак англійською вміють розмовляти тільки 24 відс. населення. За матеріяльним рівнем острів, самозрозуміло, стоїть нижче, ніж Каліфорнія чи Фльорида, але за моральною атмосферою, за характером взаємин між людьми — може й вище. Там прагнуть братами чуються всі раси й етноси. Залишається щиро побажати, щоб цієї моральної якости острів не втратив й тоді, коли стане 51-им американським стейтом.

Ярослав Гайвас

ВІД КАПІТУЛЯЦІЇ ДО РЕВАНШУ

Сучасна Росія є клясичним прикладом, як могутня держава може — через свої фальшиві фундаментальні заложення, через нереальні цілі, через поневолювання народів і нівечення людей — розлетітися сама від себе. Але за дуже короткий час, використовуючи помилки своїх колишніх союзників, вона швидко виходить на шлях реставрації своєї потуги та готується до реваншу. І якщо ЗСА не змінять негайно своєї політики, то потім може бути запізно.

Росія не зрікається імперських амбіцій

Кількасотрічний історичний досвід, потверджений дійсністю останніх років, показує, що завойовницькі апетити та прагнення і конкретні пляни Росії сьогодні такі самі, як були колись. Відразу після розпаду СССР Росія знаходилася не лише в хаосі, але в стані повного розгублення. В такому стані ЗСА могли спрямувати відновлення російської потуги на цивілізований шлях і довести її до рівня нормальної національної держави. Але Вашінґтон вибрав іншу дорогу. У великій мірі причинилася до того численна верства американських інтелектуалів, в першу чергу політичних науковців, які завзято пропаґували, на базі ілюзорних оцінок, потребу допомогти Росії стати на ноги і таким способом добитися вдячности з боку Росії. Американці добилися, щоб Росія вийшла з розгублення й значно посилилася, але не добилися, щоб вона захотіла співпрацювати зі Заходом. З російським оздоровленням і посиленням приходила щораз виразніше конкуренція Росії з ЗСА, антиамериканське протистояння і швидко зростаюче російське намагання реставрувати з совєтських руїн імперіяльну потугу. Внутрішнім засобом для цього мала бути СНД, а назовні — крок за кроком будована антиамериканська система міжнародних зв'язків і альянсів.

Вашінґтон мирно приглядався цьому, не реаґував проти цього, а навпаки — американські найвищі державні чинники підтримували російські заходи і навіть публічно засуджували бажання колишніх совєтських республік будувати свої національні держави. Найяскравішим прикладом цього американського наставлення був „київський чікен спіч" президента Джорджа Буша, який саме в столиці України аґресивно заперечував доцільність і потребу відбудови держави українського народу і з'ясовував уявлені ним неґативні наслідки цього. Це, очевидно, не могло не зміцнювати російських імперських інстинктів.

Рівночасно Москва дискримінувала здорові ідеї та людей, які шукали нових розв'язок російської національної політики і починали бачити їх у національно-демократичній майбутності Росії. Сил тих було мало і вони, замість рости і розвиватися, никли. Водночас зростав наступ Москви на національно-демократичні рухи інших народів. На московському ґрунті виникли і поширювалися різні фікції про віднову російської імперії в межах СНД. Творено нові політичні концепції у цьому напрямі, навіть нове словництво, як от „ближчі" і „дальші" сусіди, що на ділі було розкладанням на етапи російського реваншу в міру зросту російських сил.

Найближчими сусідами у зв'язку з цими намірами були Україна, Литва, Латвія, Естонія, а Казакстан, Узбекістан, Кирґізстан, Таджикістан та Туркменістан вже певною мірою включено наново в російську великодержавну схему. На щастя, ті народи замість зближатися і вростати в російську дійсність все ж потрохи відштовхуються від неї. В цьому їм сприяють нововідкриті джерела природних багатств, в першу чергу нафтової ропи, кольорових металів, на які зростають потреби в світі. Розвинуті держави допомагали їх у цьому, й у висліді тих подвійних зусиль поставала нова дійсність, в якій роля Росії меншала.

Одначе не зреклася вона своїх ілюзій і пробує поширювати свої впливи на Близький Схід. Її пляни та заходи на Середньому Сході — Афганістані та Пакістані — зависли у повітрі, але й Захід не зміцнив там своїх позицій. Зате американські помилки в Іраку та Ірані створюють Росії сприятливі умови для її просування вперед. Допомагають їй у цьому деякі держави Західньої Европи, які шукають собі в цьому районі „місця під сонцем", а в першу чергу прагнуть забезпечити власну участь в добуванні нафти, найпотужнішого нині і завтра енерґетичного засобу у світі. Уряди тих держав мають обов'язок боронити свої інтереси в першу чергу. На жаль, це створює нові й поширює старі простори для російського втручання.

Без зміни американської політики в цих обширах важко сподіватися невтралізації в них російських впливів. Тут і народилися розходження найбільших американських компаній і державної політики. Наприклад, Вашінґтон пробує виключити Іран і Росію з участи в побудові нафтових труболіній через ті країни. А американські фірми, з огляду на величезні кошти таких новобудов, шукають найдешевших і найвигідніших для себе розв'язок. Нафтова компанія „Шеврон" при співучасті інших американських ґіґантів здобула багатобільйонові контракти в обширі Тенґіз, Казакстан, на східньому березі Каспійського моря, і найкраща та найдешевша труболінія проходить через російські терени Комсомольське і Новоросійськ, а це означає російську контролю над тією труболінією, чого американська державна влада не хотіла б. Знову іншим американським компаніям найвигідніше було б мати найпростіше сполучення з світовими ринками через Іран, а цього не хоче допустити Вашінґтон — з огляду на Ізраїль.

Американська політика мусить змінитися

До цієї комплікації долучився один з найкращих американських союзників протягом довгих десятиліть і кількох воєн — Туреччина, яка також хоче труболінії через Іран і далі через турецьку територію. Знаючи свою вагу в американській політиці, Туреччина вже почала будувати на деяких відтинках таку труболінію, а інші приготовляє разом з Іраном. А це ломить американські закони про санкції і бльокаду Ірану. Міжнародний договір Франції, союзника ЗСА, разом з Росією і Таїляндом, з Іраном ще болючіше ломить цей самий американський закон. Довкруги цього закону виріс міжнародний конфлікт в таборі союзників ЗСА. Закон цей накидає тим союзникам американський порядок і загрожує їм санкціями. Проти цього виступили майже всі американські союзники. Це поставило Адміністрацію Президента Клінтона перед дилемою: накинути, згідно з тим законом, санкції на союзників і ввійти у конфлікт з ними, або не накинути і самому зломити закон, підписаний Президентом Клінтоном?

Ці труднощі американської світової політики, а поруч них ще й інші, не менші, створили вигідну для Москви ситуацію насамперед у відношенні до незалежних національних держав, колишніх совєтських республік. Москва формально визнала самостійність тих держав, а тепер намагається всіми силами назад загнати їх у російську кошару.

Загроза для незалежної України

Останнім часом Москва натискає всіми можливими засобами на Україну, щоб вона ввійшла у склад СНД як повноправний, а не асоційований член, а одночасно робить виломи у самостійницькій політиці України. Під камуфляжем нібито поступок для України. Поступки ці неповні і неясні, але як засіб російської пропаґанди роблять своє діло, особливо тепер, перед виборами до парляменту. Господарське становище України все погіршується: продуктивність українського виробництва у цьому році впала майже на 10 відсотків, хоч заповідано, що період такого спаду уже закінчився і почався зріст, виказує непевність гривня, що породило чутки про пляни українського Уряду перевести девальвацію гривні, тривають авантюри в Криму, все відвертішими стають підривні акції московської меншини в Україні, стає все більше російських військ в Україні під різними претекстами і без повідомлення урядових чинників України.

Подібне починає Москва робити в балтійських країнах. Цим разом починається з Латвії. Згідно з традиційною політикою Москви надавати Литві більше волі з огляду на близькість Польщі та інші причини, та покищо щадити Естонію, яка веде традиційну політику оборони своїх національно-державних інтересів, Москва розпочала аґресивні маневри проти Латвії. Почалося з демонстрацій російськомовних мешканців в Ризі. Демонстранти, здебільшого пенсіонери та їхні помічники з ближчих і дальших міст, поставили спротив поліції, яка намагалася розв'язати нелеґальну антидержавну демонстрацію. Прийшося силою усувати їх. На місці були готові російські репортери, і в Москву пішли протести „невинних старших громадян і хворих". Та на тому не кінець. Москва створила з того міжнародну політичну проблему. Крім того, щоб до-

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Саєнко,
Київ

Трагедія і магія простору і образу

24-го лютого 1997 року закінчилася друга тура конкурсу проєктів пам'ятника незалежности України, виставка котрих проходила в Українському Домі в Києві.

Архизнаменно, як сказав би один відомий вождь світового пролетаріяту, що саме у „його власному домі", колишній філії музею В. Леніна, зійшлася доля „його місця", де стояв „його пам'ятник" на площі „його революції".

Місцем виставки став ідеологічний центр вождя. Монумент незалежности має замінити його образ на зідеологізованій площі. Звідси перше запитання, на які мав відповісти конкурс. Чи вивітрився за п'ять років незалежности з цих місць комуністичний дух? Чи спроможна архітектурна та скульптурна сила мистецтва подолати той дух, якщо він залишився? А чи вивітрився за ці роки з них самих дух совєтського монументального мистецтва?

А питання не реторичні. Вся українська земля засіяна ідеологічними ідолами, а в останні десятиліття всуціль сплюндрована комуністичними монументами у кладовищно-крематоріяльно-меморіяльному стилі. І цей знівечений простір, як і наші душі, чекає на реанімацію.

Бо перш ніж поставити ті монументи, простір навколо них омертвлялося. Знищувалося все живе і захоронювалося під камінними або бетоновими брилами. Таким же тортурам було піддано і теперішню Площу Незалежности.

Не такі вже й старі старожили Києва добре пам'ятають цей чарівний куточок столиці над річищем Хрещатика, залитий лагідною декоративною рослинністю, що буяла впродовж довгої теплої пори року та принаджувала киянина інтимною несподіваною затишністю в самому центрі міста.

В сімдесятих роках на площу прийшли більшовики, стерли з „ліца зємлі" ввесь цей „міщанський мотлох" і омертвили, як і все, за що бралися, у суцільну закам'янілу пустелю. А щоб стало ще страшніше і мертовніше, в одному місці, на пагорбі, поставили зловісну групу людей з рушницями, револьверами та гранатами, а в протилежному кутку — наче б то фонтанну, а насправді символ кладовища — величезну чашу, завалену величезними камінними гробами, які радіяльно нагромаджувалися від центру і насуваються на вас, з якого б боку ви не підійшли до цієї братської могили. А потужні струмені води з гуркотом падають на них, як перші грудки землі у свіжу могилу, і миють їх, як покійників перед останньою дорогою. Цей кладовищно-меморіяльний стиль не був випадковим. Площа і пам'ятник з'явилися в некрофільну епоху розвинутого соціялізму як приклад довершености тоталітарного стилю.

Саме в ці часи з'являються такі совєтські некрофільські шедеври, як філія музею В. Леніна з чіткими рисами крематорії на місці знівеченої і омертвілої Володимирської гірки. Палац одружень (у народі — Бермудський трикутник), який також більш схожий на крематорію, аніж на святково-піднесене місце „союзу двох сердець". І він також оточений мертвою кам'яною пустелею. Для пам'ятника Дружби (в народі — Ярмо) спромоглися ще на одну наругу над одним із найчарівніших куточків Києва. І знову ж таки спустошили його і запакували в камінь, щоб не ворухнулася в нашій душі жодна струна інтимности, людяности і краси. Ну, а про ярмо вже й нічого казати. Воно промовисте в своїй зловісній безглуздості, бездарності і нелюдяності.

Не будемо говорити про „бабу"...

Такі комплекси були спрямовані на повне знищення індивідума. Навіть заповнені масами зігнаних на демонстрації і віча людей, вони залишалися пустотними. Бо не було там місця для особистости. Особистість людини поглиналася мертвим простором, коли людина приходила на площу поодинці. Особистість розмивалася натовпом, коли простір заповнювали масами людей.

Як відомо, скульптура має зорганізувати простір і місце. „Оживити" її можна двома способами: або вдало вписати в існуючий простір, або перелаштувати простір під скульптуру.

На мій погляд, дві тури конкурсу показали, що авторам не під силу ні перший, ні другий шлях. Зусилля наших архітектів та скульпторів закінчилися повним провалом.

Чи є результат? Так. І надто важливий.

Всі проєкти наочно і переконливо показали, що в той вигляд Площі Незалежности, який нам залишили большевики, можна поставити тільки большевицький меморіяльно-кладовищний пам'ятник мертовно-зловісного типу.

Отже, шановні монументалісти, вам нічого іншого не залишається, як спочатку повністю перебудувати і оживити простір. А на це покищо не вистачає ні волі, ні духу, ні майстерности.

Думаю, не варто поспішати з Пам'ятником Незалежности. Хай визріє ідея, виросте воля, встановиться і збагатиться держава, в мистецтво прийдуть молоді і свіжі сили. Вони то й спроможуться на щось нове і посправжньому людяне.

Василь Євтушенко

Мандрівка по Україні автомобілем
II

На другий день проїжджаємо біля Холодної Гори, де знаходиться всім добре відома тюрма, в якій у 1938-39 роках карався також і батько моєї дружини, св. п. Никифор Пащенко, перед засланням його на Сибір. Та гора і на сьогоднішній день виглядає холодною. Уряд України зробив би велике діло, якби такі місця, як от тюрма на Холодній Горі або великий будинок НКВД в Харкові, з його кривавими підвалами, перетворив у музеї, щоб люди могли побачити, що там діялося в часі панування „найдемократичнішої країни в світі".

Після дводенного перебування в Харкові — час вирушати на захід. 25 кілометрів від Харкова розташоване містечко Люботин, там проживає родина моєї дружини. Заїжджаємо — родина справді велика, гарна, близько 30 осіб. Застелили столи в садку, ніхто не пішов до праці. На тих столах не бракувало нічого, було доволі напоїв та наїдків. Характерно, що така велика родина — старші, середні віком, молодь і діти — розмовляє українською мовою, хоч це майже на кордоні з Росією. Отже, треба вірити, що таких родин тут є більше, і що маленьке світельце в кінці довгого і темного тунелю вже можна бачити.

Всі вони були такі гарні, щирі і, здається, що кожному хотілося приступити до нас ближче, доторкнутися і переконатися, що це не сон. Починають співати чудову пісню, якої я ніде і ніколи не чув. Признаются, що мене та пісня схвилювала до сліз і тепер не можу собі простити, що не записав її слів. Очевидно, що вона, як і більшість наших народних пісень, віддзеркалює сумне життя нашого народу.

Ось так можна було б там гостювати дуже довго, але нас чекає далека дорога. Ми маємо свій розклад, якого мусимо дотримуватися, якщо хочемо осягнути свою ціль. Ніхто не хотів і чути, що ми збираємося від'їжджати, але ми таки попрощалися і поїхали, після п'ятьох годин гостювання, в сторону Києва.

Минаємо міста, містечка і села, прекрасні краєвиди, не хочеться вірити, що це справді подорож по рідній Україні, здається, що то якийсь чудовий сон і що ось-ось пробуджуся і все зникне.

Надвечір приїжджаємо до Києва, втомлені, але щасливі, адже ми відвідали своїх рідних в східній частині України. Перепочили через ніч і на ранок вибираємося в дорогу, щоб відвідати рідних і знайомих в західній частині України. Приготовляємо харчі і воду на дорогу, адже в Україні, на жаль, немає ресторанів при дорозі. Їдемо в напрямі Львова, через Житомирську область, через Волинь, захоплюємося морем квітучих маків та волошків на полях. Лелека намостив своє велике гніздо на телефонічному стовпі, зупиняємося — робимо фотознімки.

Зауважуємо, що чим далі на захід, тим багатші села і містечка. В околиці міста Рівне бачимо дуже багато нових і дуже дорогих будинків, можна сказати, що то просто віллі. Хто їх будує і як їх будуть оцінювати для оподаткування? На це питання відповіді не знаходимо.

Приїхали до Львова, зупиняємося в Ґренд готелі. Він прекрасний, недавно відновлений як всередині, так і ззовні. Знаходиться в центрі міста, напроти нього — пам'ятник Т. Шевченкові. На ранок, це ж бо неділя і якраз припадає свято св. Трійці — в Україні це державне офіційне свято і святкують його три дні — ідемо до церкви, а опісля приходять до нас наші добрі знайомі і беруть нас, щоб показати важливіші місця. Відвідуємо подвір'я церкви св. Юра, яка, на жаль, була закрита, і нам кажуть, що хто не був хоч на подвір'ї собору св. Юра, той не був у Львові. Отож ніхто не може сказати, що ми не бачили Львова. Відвідали деякі музеї і церкви. Ідучи вулицями міста, можна було іноді почути, що люди між собою розмовляють російською мовою. Без сумніву, що не так часто, як, наприклад у Харкові чи навіть у Києві, а все таки російська і тут ледве не панує.

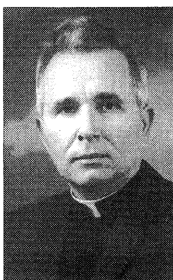
Після двох днів перебування у Львові їдемо до Тернополя, а відтак на південь до містечка Хоростків, де проживає двоюрідний брат моєї дружини із своєю родиною. Зустрічають нас щиро і щедро. Залишаємось на ніч, щоб відпочити, але розмови тягнуться до пізньої ночі і про відпочинок ніхто не згадує.

Ранком, після довшого сніданку, вирушаємо в дорогу. Ориґінальний плян передбачав подорож у Карпати, до міста Косів, але ми були такі втомлені, що резиґнуємо з поїздки в Карпати і повертаємося назад до Києва. Після цілоденної подорожі, вернулися до Києва пізно вночі. Довідуємося, що телефонувала дружина Валерія (нашого водія) з міста Суми, та із сльозами повідомила про раптову смерть на удар серця батька Валерія. Очевидно, ця трагедія всіх нас схвилювала, і Валерій поспішно від'їхав, а ми залишилися в Києві.

(Закінчення буде)

Пам'яті о. д-ра протопресвітера С. Гаюка

Великий жаль і смуток огортає родину, приятелів, знайомих і цілу українську громаду, коли відходять від нас у вічність дорогі нам люди, які ціле своє життя присв'ятили Богові, громаді, українському народові та родині. Такою людиною був св. п. о. д-р протопресвітер Семен Гаюк.

Св. п. о. Семен Гаюк

Отець протопресвітер С. Гаюк помер 4-го квітня 1997 року. Щирий патріот свого українського народу, відданий священик Української Православної Церкви, чудовий проповідник, приємний голосом-баритоном під час Служб Божих, гарний на вигляд, він щиро і з любов'ю трудився у Христовому Винограднику.

Св. п. о. Семен Гаюк народився 1909 року в Луцьку на Волині у сім'ї о. прот. Якима і Марії Гаюк з дому Максимовська. В 1929 році закінчив Православну Духовну Семінарію в Крем'янці на Волині, а богословський факультет у Варшавському університеті з відмінною оцінкою в 1933 році. В 1937 році одержав ступінь маґістра богословія. Восени 1933 року одружився з Александрою Жиглевич.

На Богоявлення Господнє, 19-го січня 1934 року о. Семен був висвячений на священика з рук Владики Симона та з благословення Митрополита Діонісія у Свято Богоявленському манастирі міста Крем'янця.

Увесь час о. С. Гаюк був душпастирем на Волині, де був настоятелем та повітовим благочинним-деканом всієї Заславщини.

Дім о. Семена в Заславі був пристановищем і місцем перепочинку багатьом молодим українським націоналістам, які їхали на східні землі України. За це і за активну діяльність відновити УАПЦ, до якої німецька влада ставилася вороже, його довший час тримали під домашнім арештом. В Заславі організував комітет для допомоги полоненим, які були в німецькому таборі полонених на передмісті. Йому вдалося влаштувати декілька звільнень з полону, при тому одному православному священикові, який чудом врятувався від НКВД, а як червоноармієць гинув у німецькому полоні.

Коли наблизився фронт, він не послухав просьби своїх старих батьків, щоб залишити їм дітей, та разом з родиною і проф. Іваном Котовичем останнім потягом виїхав до Львова.

Зі Львова церковна влада призначила о. Семена вікарним священиком до міста Горлиць на Лемківщині, щоб обслуговувати там православну громаду. Та фронт наближався і з кожним днем було тяжче дістати місця в потягах, які вивозили втікачів на захід. О. Семен разом з родиною Овсієнко вирішили на возі їхати в колоні з іншими втікачами. Приїхавши в Чехо-Словаччину, родина о. Семена разом з родиною о. Сергія Лібацького мусіла нелеґально перейти чесько-мадярський кордон, бо сов'єтські партизани вже діяли в тих околицях. З Мадярщини німецька влада перевезла всіх втікачів до Братіслави, де прилучили їх до транспорту, який їхав у Німеччину. Привезли їх до міста Бад Кіссінґену. Наступила нова загроза, а саме репатріяція. Та допомогли їм добрі люди — д-р Йосип Тимочко і його дружина Галина, які забрали родину до себе на переховання в час дії репатріяційних комісій.

Коли організувалися табори УНРРА, о. С. Гаюк переїхав з родиною до Швайнфурту, а відтак до Ашаффенбурґу, де був настоятелем таборових церков та викладачем релігії і всесвітньої історії в гімназіях. Переїхавши в 1949 році до табору „Орлик" в Берхтесґадені, о. Семен включився до церковного причту і до вчительського складу гімназії як викладач релігії та всесвітньої історії в старших клясах. Разом з проф. Миколою Мачуговським провадив курс для неграмотних, щоб уможливити їм еміґрацію за океан.

Родина о. Гаюка еміґрувала до Америки в 1950 році і поселилася в Сиракюзах. Спочатку о. Семен тяжко працював на фабриці металу, щоб заробити на прожиття. Коли приїхало трохи більше православних родин, з благословення Митрополита Іоана Теодоровича зорганізував у 1951 році православну парафію св. Апостола Луки, яка тепер існує в Воррене, Н. Й. Звідти Консисторія перенесла його до Ютики в парафію свв. Апостолів Петра і Павла. В цей час, крім обов'язків настоятеля, о. Семен писав статті на релігійно-виховні теми для „Голосу Америки", які передавалися в Україну. Восени 1955 року о. Семен став сотрудником в парафії св. Володимира в Ню Йорку, на 14 вулиці. Пізніше був настоятелем у церкві Всіх Святих, яка була зорганізована при його допомозі. Згодом був настоятелем в церкві Вознесення в Нюарку, у Свято Троїцькій церкві в Баффало і в Свято Михайлівській парафії на Лонґ Айленд.

Блаженніший Митрополит Мстислав доручив йому позицію ректора Семінарії св. Софії в Бавнд Брук, а також викладати історію вселенської церкви і гомілетику. Протягом п'яти років був редактором „Українського Православного Слова" та редактором-упорядником церковного Календаря-Альманаха. За всю цю працю був нагороджений правом носити два хрести.

Покійний св. п. о. д-р С. Гаюк був не тільки душпастирем, але і науковцем, дійсним членом УВАН. В 1968 році був промований на доктора філософії в Українському Вільному Університеті. Його докторська праця — „Записки Митрополита Йосифа Сімашка, як джерело до його біографії та історії унії на західніх українсько-білоруських землях в 1839 році". В його літературній спадщині є багато цікавого матеріялу для молодих істориків і для Української Православної Церкви. Його праці друкувалися в церковній і світській пресі, а особливо в „Українському Православному Слові", „Свободі", „Народній Волі", канадському „Віснику" і в інших періодиках. Видані друком праці його пера: „Унійна діяльність Мелетія Смотрицького", „Святитель Феодосій Углицький, Архиєпископ Чернігівський на тлі своєї доби", „На Божій Ниві" — проповіді на свята та „Катехизис для школи і сім'ї. Спогади о. д-ра С. Гаюка „Від церковного престолу до Берези за дроти" — були нагороджені на літературному конкурсі в Німеччині, а в 1952 році вони друкувалися в „Свободі". Св. п. о. С. Гаюк був щасливий, що дочекався розвалу комуністичної імперії і проголошення самостійности України. Перед смертю попросив положити йому в руки в домовину „Кобзар", дар кузена о. Миколи Гаюка. „Це наш дороговказ, наше Євангеліє, згідно з якою наш народ повинен жити" — так сказав кілька днів перед смертю. Під час похоронних відправ син Гліб положив у гріб батька грудку землі з могили Тараса Шевченка, а донька Кіра — землю з гробу його батьків, яку сама привезла з батьківщини.

Покійний св. п. о. д-р протопресвітер С. Гаюк залишив у смутку хвору дружину Александру, троє дітей — Кіру Івасиків з чоловіком Зеноном, Мирославу Дмитріюк з чоловіком Володимиром, Гліба з дружиною Терезою, семеро внуків і п'ятеро правнуків.

Цією дорогою родина покійного на чолі з недужою добродійкою Александрою складають низький поклін і подяку всім людям доброї волі, які своєю доброзичливістю старалися облегшити їм тяжкий біль, за надіслані співчуття і квіти, і всім щедрим людям, що зложили пожертви на „Фонд Дітям Чорнобиля" і на потреби Православної Семинарії в пам'ять покійного.

Особлива подяка Владиці Архиєпископові Антонію, який очолив похоронні відправи і за надзвичайно змістовне прощальне слово та співчуття під час дводенного чину священика 8—9-го квітня в церкві та на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Безмежно вдячні всім отцям, які відправили покійного в останню земну дорогу і попрощали своїми теплими словами на поминках.

Сердечна подяка о. протопресвітеру Василю Дяківу за дириґування хором молодих семинаристів та семинаристам, які співали під час похорону і несли домовину на вічний спочинок, особливо Миколі Немержицькому і його товаришам.

Дякуємо сестрицтву Св. Покрови в Бавнд Бруку за приготовлення поминальної трапези після похорону.

Велика подяка всім хористам і п. Анатолієві Остапчукові, дириґентові хору парафії св. Тройці в Баффало за спів на Панахидах і всім людям доброї волі, що прийшли попрощатися з покійним та молилися за спокій його душі.

Від дітей покійного в смутку висловлені такі слова: „Хай ця коротка посмертна згадка буде Тобі, наш дорогий тату, як вічний нев'янучий вінок на Твою свіжу могилу. Твого заповіту любити наш народ і нашу Церкву ми не забудемо ніколи. Молимося, щоб Всемогутній прийняв Твою душу в Свої небесні оселі, там, де всі праведні спочивають. Вічна Тобі пам'ять.

Від капітуляції...

(Закінчення зі стор. 2)

дати „серйозности" тому „міжнародному випадкові", Євґеній Прімаков, міністер закордонних справ Росії, заатакував латвійський уряд, а московський уряд загальмував політичні розмови між Риґою і Москвою, щоб Москва могла ширше розгорнути акцію проти Латвії і таким способом створити кращий ґрунт для вимагання поступок з боку Риги. Загально сподіються, що на цьому не буде кінець російським протиакціям у відношенні до трьох балтійських держав, і проти України також.

Але є ще й інша можливість. Державна влада в Росії нестабільна. Персональні зміни наступають часто і зовсім несподівано, Єльцин щораз частіше западає в недугу, що її характер заслонений традиційною російською таємницею. Отже, можна сподіватися різного. Але всі кандидати на провідні місця в Росії вимагають реваншу й реставрації імперії. Несподівані зміни приведуть до ще гіршого.

ЗА ОСТАННІХ П'ЯТЬ РОКІВ число економічних злочинів у Китаї щорічно зростало на 11 відсотків. Про це повідомив у своєму виступі на сесії китайської ради народних представників голова верховного суду Жень Цзеньсінь. „Злочини у сфері економіки і корупція гальмують рух країни на шляху економічної реформи", —підкреслив він. За час від 1993 до 1997 року народні суди розглянули 387,000 справ, пов'язаних з корупцією та економічними порушеннями, 182,000 засуджено.

З сердечним співчуттям родині
Марусі та Михайла Сенькових у пам'ять їхнього найдорожчого СИНА

бл. п.
д-ра
РОМАНА СЕНЬКОВА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ЙОГО ВІДХОДУ у ВІЧНІСТЬ
27-го березня 1998р.
будуть відправлені заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
в церквах:
св. Івана Хрестителя у Гантері, Н.Й.;
та св. Івана Хрестителя у Ірвінґтоні, Н. Дж.
Родини:
СТАСЮКІВ, ПЯСЕЦЬКИХ та БОНАКОРСІВ

Ділимося сумною вісткою, що відійшла у вічність на 91-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.
ІВАННА МЕДВІДЬ

У глибокому смутку залишила:
дочки — ОРИСЮ СТЕФАНІВ
— МАРТУ ҐЕРЕТ з мужем МИХАЙЛОМ
внуків — МАРКА СТЕФАНІВА, з дружиною ПЕТРУСЕЮ
— ГАЛИНУ АҐНЮ з мужем РОБЕРТОМ
— ЮЛЮ МЕК ЛАКЛЕН з мужем МАРКОМ
— МАТЕЯ КОНРАДА
правнуків — КЕЙЛІ, АЛЕКСАНДРА, ПАТРИКА, КІҐЕН
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 23-го березня 1998 р. відійшов у вічність на 87-му році життя улюблений МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.
АНДРІЙ ЯВОРІВ

ПАРАСТАС в середу 25-го березня 1998 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми 129 E. 7th St. New York, N.Y.

ПОХОРОН в четвер 26-го березня о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку, а після на цвинтар св. Духа в ҐемптонбурґУ, Н.Й.

Залишив у смутку:
дружину — ПАРАНЮ
дочки — СОНЮ ГАЙБЕР
— НАДЮ
— ЛЮБУ ГОЛ з мужем ПЕТРОМ
— ВІРУ КРИЧАК з мужем РОМАНОМ
внуків — АНДРЕЯ,
— СТЕФАНА
— РОМАНУ
— ХРИСТЮ
— ПЕТРУСЯ

Ділимося сумною вісткою, що 22-го березня 1998 р. відійшов у вічність на 90-му році життя

бл. п.
ЗЕНОН МИХАЛЕВСЬКИЙ

ПАНАХИДА — 24-го березня 1998 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Duchynski-Cherko, 111 Yonkers Avenue, Yonkers, N.Y.

ПОХОРОН в середу 25-го березня о год. 10:00 ранку із церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й., а опісля на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
тіточні сестри — ЛЮБА АРТИМИШИН з синами
— ЯРОСЛАВОМ СТАВНИЧИМ з родиною
— ВОЛОДИМИРОМ АРТИМИШИНОМ з родиною
— ЛЮБОМИРОМ МУДРИМ з родиною
— СТЕФАНІЯ ЗВОНОК з дітьми
— РОМАНОЮ ЧАЙКІВСЬКОЮ з родиною
— БОГДАННОЮ ЗВОНОК
— МИХАЙЛОМ ЗВОНКОМ з родиною
братанки — ОКСАНА МИХАЛЬЧУК з родиною в Україні
— ХРИСТИНА БАК-БОЙЧУК з родиною
— РОМАН МИХАЛЕВСЬКИЙ
братова — ЕМІЛІЯ МИХАЛЕВСЬКА
кузинка — СТЕФАНІЯ БІЛІЧАН в Україні

Просимо ласкаво про молитви за спокій його душі.

Замість квітів родина просить складати пожертви на Український Музей в Ню Йорку.

У поклоні жінкам-учасницям боротьби УПА

Цьогорічне Свято Жінки-Героїні у Філядельфії було присвячене пам'яті учасниць дій УПА у його 50-ліття. До Комітету підготови свята увійшли членки жіночих організацій: Союз Українок Америки, Об'єднання Жінок ОЧСУ, Об'єднання Православних Сестрицтв в ЗСА та Український Золотий Хрест, який дбав цим разом про програму і адміністрування свята. 1-го березня заля галерії УОКЦентру заповнилася учасниками свята. Багато знайомих лиць тих, що вірно, а нераз і з посвятою відвідують національні імпрези. Ці свята єднають нас у одну нерозривну родину, бо всі ми живемо Україною — її минулим і сучасним, таким часто неспівзвучним із ще недавно, здавалося б, пережитими проявами геройству, коли тепер натрапляємо на духове отупіння та зматеріялізоване світосприймання. За декорацію послужила національна емблема — золотий тризуб, а під ним графічне виконання надпису: „50-ліття Української Повстанчої Армії". На тлі цього похилений березовий хрест на могилі незнаний повстанці серед польових квітів і пшеничного колосся..

Відкрила свято словом привітання Ольга Нич, голова 20-го Відділу УЗХ ім. Оксани Генгало, попросивши присутніх хвилинною тихою молитвою вшанувати пам'ять усіх жінок, які поклали своє життя на вівтар Батьківщини. Наче моттом імпрези стала зворушлива поезія Лариси Мурович „Безіменні героїні", яку продекламувала мисткиня слова і член Головної Управи УЗХ Володимира Кавка. Іскру запалено.

Слідувала доповідь Бронислави Скорупської, давньої членки УЗХ з Трентону, вдови по повстанському командирові у лісах Волині, Максові Скорупському, який був пострахом для ворога, а залишився лицарем-легендою в пам'яті народу. Бронислава все своє еміґрантське життя стежила за розірваною нераз ниткою пам'яті життя і дій українських жінок в рядах УПА. Прелегентка пригадала присутнім, хто був основником перших з'єднань Поліської Січі, згодом Української Повстанської Армії в 1941 році, коли совєтські загони Ковпака пробиралися лісами, щоб завдати болючого удару мирним чесним селянам — трудівникам прекрасної Поліської землі. Цим оборонцем був отаман Тарас Бульба-Боровець, який мав військові знання і глибокий патріотизм, а озброєний цими властивостями міг іти проти ворога. Повстанський рух розвивався. Були з'єднання ОУН під проводом А. Мельника і під проводом С. Бандери. Провід УПА перейшов згодом у руки Романа Шухевича — ген. Тараса Чупринки, який проводив боротьбою проти большевицької влади до своєї смерти у бою в 1952 році. Боротьба в підпіллі тривала до 1954 року. Боролись поряд з чоловіками і не уступали у своїм завзятті, витривалости й жінки. Виявила це прелегентка, накреслюючи профіль цих невгнутих, до повного самовідречення завзятих жінок — галичанок і волинянок.

Вони воювали з ворогом не словами, а ділами. З відомих нам постатей почули учасники свята про життєвий, геройчний шлях Катерини Зарицької, що могла прожити цілком інше життя, будучи донькою відомого математика проф. Зарицького у Львові. Гарна собою панночка могла не йти на безстрашну боротьбу з ворогом, виставляючи життя своє, мужа, сина свого на певну небезпеку. Прожила життя своє Катря за своїм пляном.

Вибринула, немов жива, у спогаді д-р Христина Кононенко, яка робила неймовірні зусилля для допомоги повстанцям, та зраджена була і розстріляна гестапо у Рівному. Не менше наснаженим прагненням боротьби за волю було життя Тоні Горошко з Волині. У тяжких трудах нікого не видала, пішла на каторгу. Після 25 років вернулась знеможена, але не заламана; доживає віку на рідній землі Крем'янеччини. Інші жінки, як полум'яні смолоскипи, проходять у розповіді Бронислави. Серед них непоборна ніким, навіть смертю самою — Гапка, рідна сестра Макса Скорупського. Цілу галерію жінок-героїнь поставила, як живих, Бронислава перед нами, а встоятись глибокому зворушенню несила було.

Напругу хвилини перервало чарівне ліричновокальне інтермецо. Це виступ Лесі Грабової, сопрано, солістки Львівської Опери. Була це чарівна поява. Акомпаньямент був у руках концертового піяніста Володимира Винницького. Виконано твір С. Людкевича „Тайна" на слова О. Олеся, пісню „Павутиння" та „Мальви" Володимира Івасюка, з глибокою символікою, а на кінець „Соловейко" (муз. М. Кропивницького) з витонченими кольоратурними переливами, свідченням високої майстерности співачки. Музичною вершиною імпрези було виконання піяніста-віртуоза В. Винницького — Скерцо Сі Мінор Фредерика Шопена. Піяніст пригадав, що композитор присвятив цей твір групі патріотів, розстріляних за політичний бунт. Слухачі висловили свою вдячність за духове насолоду. Кінцевою точкою свята була рецитація Володимири Кавки вибраного нею твору на цю свято, а саме поеми „Гавка" поета Марка Боєслава. У ліро-епічному тексті розгортається психічна драма: командир висилає майже на певну смерть кохану, бо цього вимагає справа... Гавка гине, не давшись ворогові живою, а документ, що розконспірував би всю справу, спалює пострілом в останню мить життя свого. На забуту могилу у полі несуть незнаній героїні квіти маленькі дівчата у віночках на своїх головках. Декламаторка викресала своєю глибокою інтерпретацією багатство внутрішнього змісту поеми, що зробило глибоке враження на слухачів.

На закінчення Ольга Нич подякувала присутнім за численну участь у святі, виконавцям за високий рівень виконання мистецької програми, а прелегентці за багату змістом доповідь. Завершено свято національним гимном.

Н. Пазуняк

Досліджують...

(Закінчення зі стор. 1)

думку, товаровиробника треба захищати від професійних спілок, їх неправильної політики. Необхідно створити ідеологію, яка повернула б підприємства до природного економічного життя.

О. Шніпко повідомив також, що на недавній зустрічі представників УСПП з Леонідом Кучмою, підприємці та промисловці запропонували Президентові взяти на себе уповноваження та відповідальність за вирішення питань податкової політики, інвестицій, приватизації великих підприємств. "У нас повинно бути тверде керівництво, тверде плянування"— підкреслив Шніпко.

Президент Федерації працівників недержавних служб безпеки Григорій Онищенко повідомив, що в Україні вже є кілька фірм, які забезпечують фізичну, матеріяльну та економічну охорону підприємств. А саме, проводять розслідування щодо конкурентів, охороняють комерційну іформацію. Наприклад, "АвтоЗАЗ" замовляв в одній із фірм недержавної служби безпеки підготувати інформацію щодо корпорації "Даевоо" і "Дженерал Моторс". Виконуючи це завдання, фахівці виявили, як "Дженерал Моторс" "з'їдає" менші фірми. Тому, на думку Г. Онищенка, в Україні необхідно збільшувати число таких фірм. Вони не тільки гарантуватимуть економічну безпеку підприємств, а й забезпечать працею звільнених у резерву військовослужбовців, міліціянтів, працівників Служби Безпеки України. Крім того, ці недержавні служби безпеки тісно співпрацюють з державними, зазначив Онищенко.

Про творчість Л. Палій і про її найновішу книгу

Що має спільного Торонто в Канаді з Києвом, Черніговом, (в якому збереглося найбільше церков на число населення в цілій Україні), Львовом, Тернополем, Дрогобичем в Україні? Спільне, розуміється, не географічно й не політично, а літературою і духовістю. Ці міста мають „спільну" Ліду Палій — поетесу й письменницю. Вона живе з матір'ю (в 1997 році матері сповнилося 100 років) в Торонто, але в кожний можливий час їде в Україну, де виступає з читанням своїх творів й займається іншими літературними проєктами. Та про це згодом.

А що простягається поміж Канадою і Україною? Очевидно, простір. А для Ліди Палій — це простір „без вітчизни". І тому вона назвала свою найновішу книгу вибраних прозаїчних творів — „Без вітчизни". Презентація книги відбулася 1997 року в Україні у вищеназваних містах (у Львові — три рази), а в Торонто — 6-го лютого 1998 року.

Канадська презентація була ще й тим знаменною, що на ній виступив літератор з Києва Михайло Слабошпицький, який розповів про Ліду Палій та її творчість.

Поезія Л. Палій характеризується предметністю, матеріяльністю, „моралізе" й універсальністю, сказав М. Слабошпицький. Поезії й оповідання чи репортажі з її подорожей до багатьох „екзотичних" місць, як Китай, Японія, Мехіко, Південна Америка, північна Африка, Европа, слухачі сприймають так, якби вони були самі подорожуючими, бо авторка має дар нав'язати безпосередній контакт з ними, частково своєю особою, а частково змістом творів, а її проза в дійсності є поезією в прозі.

Л. Палій вабить подорожування, щоб безпосередньо відчути старовинну культуру народу чи любуватися особливою красою природи. Вона кожного року вибирається в подорож, часом сама, часом в малих туристичних групах, але не головним втертим туристичним маршрутом, а шукала особливостей даної країни. Тепер вона старається відвідувати „екзотичні" місця в Україні.

Цього вечора, коли Ярина Завадська, актриса з львівського Театру ім. Заньковецької, читала вірші Л. Палій, сама актриса переживала так, що не могла втриматися від сліз, а багатьом слухачам (їх було біля сотні) наповнялися слізми очі.

Авторка сама прочитала оповідання-спомин про свого дідуня й свою бабуню з неменшим ефектом, коли вона відвідала їхнє село Терпелівку на Збаражчині. Колись, як мала дитина, перебуваючи на вакаціях, згадувала їхню ласкавість і доброту, а сьогодні усе це зникло, разом з бабунею і дідунем. Вона не почувалася, як колись, у цьому родинному місці. І Канада не заступила їй рідної батьківщини. Тому й символічна назва книги „Без вітчизни". Поетка раніше вже писала:

Уночі крізь відкрите вікно
вливається гул міста,
такий схожий на той,
що залишила дитиною
при вулиці Глибокій...

„Схожий, але не той самий...

М. Слабошпицький вказав на той факт, що поет не може повністю розпростерти своїх творчих крил, проживаючи постійно поза своєю батьківщиною, хоч яка приманлива нова країна не була б. Поет не вростає в свій народ й не вростає з ним, хочби в мовному аспекті. Мова жива, й вона з діяспори в Україні звучить якби „дерев'яною". Це не критика творчости, а факт задовгого й завеликого тотального розмежування простором і часом. Це сприймається всіма, хто вертається тепер в Україну, а поетеса Л. Палій може різкіше цю „проблему" переживає.

Л. Палій відзначена в 1995 році нагородою ім. Павла Тичини. Завдяки, мабуть, універсальности її вірші перекладені на інші мови: англійську, португальську, хорватську, російську, казакську. Можливо й інші мови, бо часом вона припадково довідується про надруковані переклади віг чужих осіб.

Нова збірка „Без вітчизни" містить 23 вибраних творів, поділених „тематично" на „безвітчизняну", „Україну", „безвітчизняну", „Канаду", а поміж ними розділ „Шукання світу" —„між-безвітчизняні" інші країни (з її подорожей). Вступне слово написав Іван Драч: „Феномен справжньої літератури", Богдан Рубчак закінчує книгу довшою аналітичною статтею: „Різні дороги Ліди Палій".

Крім літературної творчости, Л. Палій займається і громадською діяльністю, тісно пов'язаною з літературою. Вона була головою Об'єднання Українських Письменників „Слово"; вона є членом Спілки письменників Канади, вона стала членом організації Пен, яка виступала й виступає в обороні переслідуваних письменників в тоталітарних державах; з її заходами, при фінансовій допомозі Юрія Ємця з Торонто, на престижевому міжнародному авторському фестивалі в Торонто виступали вже з 1990 року з України: Іван Драч, Ігор Калинець, Василь Голобородько, Микола Воробйов, Оксана Забужко.

У 1994 році, за її стараням, до Бібліотеки ім. В. Вернадського в Києві привезено Спілкою письменників Канади колекцію літературних творів англійською і французькою мовами, які подарували канадські видавництва (к. 600 книжок); тоді теж Україну відвідало сім канадських письменників. Зворушливою несподіванкою для авторки були канадські письменниці з тієї групи — Кеті Рекай і Соня Данн. Довідавшись від когось про цей вечір, вони прибули привітати Л. Палій.

Авторський вечір влаштував Відділ Конгресу Українців Канади й ним проводила Марійка Шкамбара, голова Відділу. Від Наукового Товариства ім. Шевченка привітав авторку д-р Василь Верига.

Роман Колісник

Після імпрези (зліва): Я. Завадська, М. Слабошпицький і Л. Палій.

НАЙНОВІШІ ОПИТИ ВКАЗУЮТЬ, що більшість осіб, які покидають ряди тих, що користають з урядової допомоги, не можуть найти праці. Згадані опити вказують, що у місті Ню Йорк від липня 1996 року до березня 1997 року, тільки 29 відсотків осіб, які втратили державну допомогу знайшли повночасову або частинну працю. Ці опити дають зброю в руки критиків, які твердять, що нові закони про допомогу потребуючим не є достатніми, щоб уможливити тим, які готові працювати, найти законний заробіток. Однаце тут причина не тільки у неспроможності знайти працю, але також у непослідовності стейтових властей дотримуватись нових законів. Урядова статистика вказує, що впродовж трьох місяців, 38 відсотків з тих, які через нові закони втратили урядову допомогу, не зголосились на означений час до своїх дорадників щоб знайти працю, а велика кількість з них просто відмовилась працювати.

ХТО ДОПОМОЖЕ НАТАЛІ?

Із Товариства Допомоги Сиротам в Україні ми дістали сумну світлину дівчатка з України, що втратило зниження вапном одне око. 6-і півлітня Наталя приїхала на лікування, що можливе лише в ЗСА, і перебуває тут вже п'ять місяців. Лікування поступає вперед, але непередбачено буде ще продовжуватися два місяці.

Н. Проняк.

Товариство Допомоги Сиротам в Україні покрило кошти подорожі та перебування тут Наталі Петроняк під опікою д-ра Василя Селезінки, але не сподівалося такого фінансового обтяження з приводу продовження лікування. Тому тепер Управа звертається з гарячим проханням до добросердних українців допомогти фінансово до завершення лікування малої Наталі.

Датки можна складати до „Самопомочі" в Ню Йорку, 108 Second Ave., New York, N. Y. 12446, на окреме конто під числом 20464000.

ПОДІЇ

ВИСТАВКА СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки, 2 схід 79-та вул., влаштовує виставку сучасного мистецтва п. з. „Нові простори". Участь беруть Аня Фаріон, Неля Федчун, Роман Граб та Марко Шуган. Відкриття виставки відбулося у суботу, 21-го березня. Виставку можна відвідати 23-27-го березня за домовленням, телефонуючи на число (212) 288-8660, 28-29-го березня — від 1-ої год. після полудня до 5-ої вечора.

ДОПОВІДЬ Д-РА Л. ВИНАРА

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує доповідь доктора історичних наук Любомира Винара на тему „Значення М. Грушевського в українській світовій історії". Водночас відбудеться презентація книги „Листування Михайла Грушевського". Доповідь та презентація відбудуться у суботу, 28-го березня, о год. 5-ій вечора в НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку.

ВЕЛИКОДНІЙ ЯРМАРОК

Пассейк, Н. Дж. — 18-ий Відділ Союзу Українок Америки в Пассейку-Бергені, Н. Дж., влаштовує великодній ярмарок, який відбудеться у неділю, 5-го квітня, в залі церкви св. Миколая, 110 Президент вул. в Пассейку, Н. Дж., від год. 10-ої ранку до 2-ої після полудня.

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ТЕМУ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ

Ню Гейвен, Конн. — Єйльський Центр міжнародних та регіональних студій влаштовує дводенну конференцію з метою вивчення взаємодії між економікою і державою в сучасній Україні. Конференція відбудеться у п'ятницю і суботу, 24-25-го квітня, від год. 8:30 ранку до 5-ої вечора у вищезгаданому Єйльському центрі, в Luce Hall Auditorium, 34 Гиллгавз аве. в Ню Гейвені. Додаткову інформацію можна одержати, телефонуючи на число (203) 432-3107, факс (203) 432-5963, е-mail: rees@yale.edu.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЇВ УІА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки влаштовує відзначення 50-річчя існування УІА та 100-річчя свого історичного будинку. Святочний бенкет відбудеться у неділю, 31-го травня, від 12:30 до 5-ої год. після полудня в Плаза готелі, 2 Сентрал Парк саут в Ню Йорку. У програмі виступлять П. Плішка, Т. Гриньків, Є. Стецьків, Н. і М. Хома та Микола Сук. Телефон для інформацій (212) 288-8660.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 473-го Відділу

З днем 1-го квітня 1998 року обов'язки секретаря 473-го Відділу перебирає новий секретар

СЕРГІЙ ДЖУЛА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:
Mr. Serguei Djoula
4740 Lacombe,
Montreal, Que., H3W 1R3
(514) 733-3686